

Doučovala jsem dvě hodiny týdně – v pondělí odpoledne. První hodinu jsem doučovala holčičku, která chodila do druhé třídy. Druhou hodinu jsem doučovala chlapce, který je žákem třetí třídy.

Ze začátku mi přišlo doučování ve školním klubu velice zmatené. Přesně jsem nevěděla jména dětí, které bych měla doučovat. Paní vychovatelky, od kterých jsem si děti měla brát ze školní družiny, také neměly o doučování moc informací. Na začátku jsem každou hodinu dostávala jiné dítě. Do klubu jsme chodily ve stejný čas dvě studentky, často se nám ale první měsíc stávalo, že jsme měly na doučování jen jedno dítě. Z toho jsme radost neměly, protože to byl pro jednu z nás ztracený čas. Tato situace se naštěstí asi po měsíci zvládla. Důvody těchto nejasností byly i na straně rodičů, kteří průběžně měnili zájem o doučování svého dítěte. Paní vychovatelky si ale na toto doučování průběžně zvykly a už s námi počítaly, čímž se situace postupně zlepšila.

Samotné doučování probíhalo tak, že jsem s dětmi především dělala domácí úkoly. Po vypracování úkolů jsme zábavnou formou procvičovali dané učivo.

První hodinu jsem doučovala Aničku. Anička navštěvuje druhou třídu. S Aničkou jsme se učili matematiku, která ji dělala největší problémy. Také jsme během doučování četli z čítanky a procvičovali psaní. Je velmi živé dítě. Hlavním problémem u Aničky byla soustředěnost. U daného úkolu vydržela velice krátkou dobu. Stále jsem musela vymýšlet, čím bych zaujala dívčinu pozornost a někdy to bylo náročné. Prospěchově ale nemá Anička výrazné problémy, a když se snažila, dařilo se jí řešit úkoly samostatně.

Druhou hodinu jsem doučovala Váňu, který je žákem třetí třídy. Váňu jsem doučovala matematiku a jazyk český. Ve třídě Kuby mají zajímavý způsob zadávání domácích úkolů. Paní učitelka jim nadiktuje v pondělí domácí úkoly na celý týden. Je pak na samotných dětech, kdy domácí úkol během týdne vypracují. Protože jsem chodila na doučování v pondělí, většinou jsme se pustili do této hromady domácích úkolů.

Nevýhodou tohoto doučování bylo, že v rámci hodiny na učení jsem musela ještě chodit s Váňou na oběd. Kvůli doučování nestíhal chodit Váňa na obědy se svými spolužáky a s paní vychovatelkou. To nám zbytečně ubíralo čas na učení, což je myslím škoda.

Váňa je bystrý a výrazné problémy s učivem nemá. Úkoly do matematiky nedělaly Váňovi větší problémy a řešil je samostatně. Nejasnosti se sem tam objevovaly v jazyku českém. Maminka ani tatínek nemají mateřský jazyk češtinu. Proto myslím, že bylo doučování pro Váňu přínosné.

Problémem Váni je spíše chování. Často dostává poznámky za vylomeniny mezi svou partou kamarádů. Já jsem toto v hodině doučování nijak nepociťovala, protože jsme byli s Váňou sami ve třídě a bez jeho party kamarádů byl chlapec hodný.

Rodiče Aničky ani Váni bohužel neznám. Protože jsem doučovala ve školním prostředí, nemohla jsem nahlédnout do rodinného prostředí dětí. S Váňou jsem trávila spoustu času na obědě, kde byl prostor a povídání si o běžném životě. Proto tedy vím, že Váňovi se nejbližší době narodí sourozenec a jeho maminka pochází z Ukrajiny. V porovnání s ostatním doučování, kdy chodím děti doučovat přímo do jejich rodin, jsem vnímala velký rozdíl. Toto nahlédnutí do rodiny dětí mi někdy chybělo. S dětmi jsme byli omezeni dvěma zvoněními a já jsem byla zvyklá z ostatního doučování trávit s dětmi i třeba více času, zahrát si s nimi nějaké hry, vyběhnout s nimi ven s míčem... Na toto bohužel při tomto doučování prostor nebyl.

Samotná zkušenost někoho něco doučit je však něco moc dobrého. I samotný nápad tohoto projektu se mi velice líbí. Myslím, že s Aničkou i Váňou jsme se skamarádili, děti ví, že mohou být ke mně otevřené a že jsem ochotna jim s úkoly pomoci a poradit, ale také že mám čas si poslechnout jejich denní zážitky. Ráda bych proto s doučováním Váni pokračovala i další semestr, a věřím, že naše kamarádství, ale i studijní výsledky a třeba i chlapcovo chování se bude jen zlepšovat.